

Blomsterflickorna
B-2

BLOMSTERFLICKORNA.

EN BILD UR STORSTADSLIVET AF B—A

Bokexpedition: Regeringsgatan 6, 3 t. upp.

REGERINGSGATAN 6

Blomsterflickorna

En bild ur storstadslivet

af

B—a.

STOCKHOLM.
FERD. HAMMAR & Co BOKTRYCKERI,
1897.

1. Barnidyll i Sibirien.

De båda systrarne Rosali och Thyra föddes och växte upp bland andra lyckliga eller olyckliga gatungar der borta i stockholmska Sibirien. I slutet utaf Roslags-gatan i ett af arbetareqvarteren vid Bellevy, hade deras vagga stått, fyra och en half trappa upp i ett vintertiden kallt och sommartiden stekhett rum, med ett fönster och en tarflig möblering. Deras fader, som var af tysk härkomst, hade varit fotograf i Tyskland, men blifvit krogbesökare i Sverige.

Modren lefde som hjälphustru i «bättre hus.»

När flickorna voro 3—5 år gamla dog deras fader och nu måste de lemnas ensamna hemma, då modren var borta.

Men så kom våren med sol, ljus, värme, fogellqvitter och blommor. — Stora granna och doftande, väl ansade trädgårdsblommor och små oskyldiga ångs och skogsblommor.

Det var icke långt stycke väg från våra små hjeltinnors bostad, och ut till skogen eller kullarne vid Albano och Bellevy — Ja de vågade sig stundom ända fram till Haga ångar för att samla blommor. Rikliga förråder medförde de också hem för att gifva åt *mamma* eller någon granne.

Under qvällarne lärde modren dem att binda buketer och kransar af de vilda rosorna, och snart var åtminstone Rosali en mästerska i konsten. hvilket gjorde att de på hemvägen i bland ute vid Norrtull eller Stallinäs-taregården fingo en slant af någon godhertad person.

Detta äggade naturligtvis småtingarne till dubbel flit, och, huru det var; så tyckte flickorna snart mera om penningar att köpa slisk för, än de tyckte om de vilda blommorna.

Ja, de voro ju i det hela, sjelfva icke annat än ett par vildrosor.

Flickorna hade äfven en fostersyster, men hon var redan kommen ut i världen.

Hon hade blifvit upptagen af ett herrskap och skulle nu konfirmeras. En söndag gjorde hon ett besök i sitt gamla hem för att hälsa på, och prunkade då i «fina» kläder, med parasoll och handskar. Hon var ju en hel liten fröken, och Rosali kunde icke hålla sina ögon från alla grannlåter som den fordna fostersystemen prälade med. Denna lade sig också vinning om att intet af stäten skulle förbigås.

Rosali afundades väl smått, men höll god min i tanke att hon sjelf snart skulle blifva *stor*, och då skulle hon ej stå syster Hilma efter.

Vänta bara! —

Såsom nämnts, var de små slantarna en sporre för flickungarne. Då de sågo att det låg en viss *förtjenst* uti att plocka blommor till *försäljning* i stället för bära hem dem, blef denna uppmuntran snart en position i deras ungdomliga inbillning.

Modren bestormades med böner att de skulle få gå «till staden» och sälja sina alster.

Ja, hvarföre skulle icke Rosali äfven göra en karriär? Hvarför skulle icke hon och hennes syster få byta ut sina trasor och smutsiga paltor och få snygga kläder, med strumpor och skor, samt slippa att gå barfotade — Ja, hvarför icke?

Men, vi vilja icke gå händelserna i förväg.

---

2. I Polisdomstolen.

För några dagar sedan läste vi uti en af hufvudstadens veckotidningar under rubriken.

Domstolarne.

följande, just icke särdeles tilltalande rättegångsreferat:

Domaren, till vakmästaren, «ropa in Rosa och Thyra Meuller!»

Till skranket framträdde två unga flickor om 15—17 år, båda synnerligen malplacerade. På dommarens fråga om de voro de åsyftade svarades ett spotskt: ja; hvar på denne ytterligare frågade Rosa, huru gammal hon var; 17 år blef svaret och Thyra uppgaf att hon vore 15½ år. Domaren: I äro anhållna för fylleri och oljud uti Kungsträdgården i natt, förhåller det sig så?

Rosa: spotsk — Nej, det är polisens kitslighet bara, vi voro ej berusade och förde ej oljud eller förfördelade ej någon.

Ja, men det ser ut som ni ännu icke ens hunnit nyktra till. Hvarifrån kommo ni när poliskonstapein anhöll er, och vet ni icke att det är oanständigt af ett par unga flickor att vara ute vid denna tid på natten, klockan var ju 3 på morgonen?

Thyra: Vi kommo från ett hus på Norrlandsgatan och skulle gå hem. Dom: — Hvar bor ni?

På ett hotel i Staden!

D.: Erkänner ni hvar för sig förseelserna?

Thyra: Ja jag erkänner att jag var ute men för att gå hem så dags, men var icke full eller öfverlastad.

Dom. Ni nekar således för angifvelsen i dess öfriga delar!

Thyra: Ja.

Rosa: Det gör jag också — det var bara polisens kitslighet. — —

Under detta förhör hafva vi tagit de ärade fröknarne Meüller i närmare skärskådande och vilja lemna ett litet porträtt af de båda nymferna. Rosa är en kort välväxt svarthårig jänta med ett väl formadt ansigte, ett par runda bruna och djerfva ögon under en hög panna, som nästan döljes af den korpsvarta luggen. Näsan är väl böjd och tunn. Bakom de förföriskt svällande läpparne glänser ett perlband af hvita emaljerade tänder. Halsen och den höga bröstkorgen gifva ett syniskt fångslande behag. Den ellfenbens-färgade, delvis blottade barmen är oemotståndlig och de synnerlighenhöga höf-

terna lemna intet öfrigt att önska i njutningens förtrolande armar.

Rosa eller Rosali är en Diana och olycklig den unge målare eller bildhuggare som får henne till — — modell — —

— — Men, huru många har icke redan plockat njutningens sinliga frukter från dessa läppar, denna barm och denna midja; ja huru månet vållustigt famntag har icke egt rum och huru många man eller yngling har icke redan hvilat i dessa förföriska armar? — — Men, ransakningen fortgår och domaren låter inkalla som vittne den poliskonstapel hviiken anhållit de båda flickorna. Denne berättigar rapporten, för hvilken han sätter sin tjänst i pant, men flickorna neka och anhålla att få gå.

Nu blandar sig emellertid äfven åklagaren i målet upplysande att båda «flickorna» Meulier äro tillhörande den klass af dygdiga ungdomar, hvilka stå under hälsovårdspolisens uppsigt — de äro prostituerade.

På domarens fråga om det förhåller sig så, svarar Rosa fortfarande, att det är den enligt hennes förmenande kitsliga polisen, som låtit anmäla dem — de voro nog gud bevars, lika hederliga flickor som någon annan!

Åklagaren genmäler emellertid och styrker att Rosa vid två eller tre tillfällen undergått läkarebehandling för veneriska åkommor på kurhuset.

Nå, hvad säger ni om det? spørjer domaren.

Rosa, med en knyck på nacken — Nå det kan väl icke vara så farligt, då.

Dom: till åklagaren, Nå hvad yrkar stadsfiskalen? Uppskof i målet för bevisnings förebringande!

Dom: Ha ni prestbevis med eder?

Båda flickorna: Nej, sådant ha vi aldrig haft!

Medan «parterna» för en stund få «afträda», vilja vi äfven taga en liten ögonblicksfotografi af Thyra, den yngre af systrarna.

Hon är 15 $\frac{1}{2}$ år gammal, men ej fullt så lång som den äldre systemen, ehuru betydligt mera smärt. Hennes blonda, utslagna hår ringlar sig i digra lockar kring skulderna och den stora luggen faller öfver en hög, bred panna ner till de stora blå mandelformade ögonen. Näsan är tunn och välformad, kinderna friska, i en skär färgton och den lilla munnen med de tunna läpparne gömma två rader alabastertänder, som endast visa sig vid det skalande skrattet eller det mjuka leendet, som är henne eget. Hakan är fint skuren och hela ansigtet visar något aristokratiskt. Konturerna till figuren gifva aningarna fullkomligt spelrum för djerft passionerad njutningslystnad, blott hon blir litet mera utbildad. De små fötterna och smala händer samt proportionella armarne gifva åt Thyra en god apparans på ungarungunst och, blef Rosa liknad vid Diana, så kan Thyra få gälla för en *vaken Venus*. Den späda ungdomen gifver henne också ännu en framskjuten prestinneplats i kärlekens tempelgårdar och bakom sparlakanens förlåtar; der det gnistrande lätt-sinnet utbyter sig i passionernas bedöfvande njutningsrus. — — — — —

Medan vi sålunda äfven tagit Thyras porträtt, har rätten öfverlagdt, och domaren förklarar målet uppskjutet till annan dag för anskaffandet af prestbetyger! «Parterna nedföras under tiden i häktet!»

Så lät domarens beslut för dagen; och de båda sammetsklädda damerna utfördes under ganska höga protester, åtminstone från Rosas sida. Thyra tycktes taga saken mest lätt.

3. Blomsterflickorna.

Hvar och en promerande stockholmare, hvare sig grilljanne eller annat folk, som passerade Kungsträdgården eller Jakobstorg i slutet af 80 och början på nittio-talet, erindra sig säkerligen ett par små barnungar, två

vackra och välklädda flickor, som i hvar sin korg till de förbipasserade utbjödo nybrutna, lefvande blommor. De voro synnerligen snygga och rena, och på den för båda lika klädseln med de små ljusa eller mörka, vanligen hvita eller röda schaletterna öfver hufvudet kunde man förstå att de voro syskon, ehuru de för öfrigt voro hvarandra mycket olika.

Den äldre utaf dem var liten och knubbig, samt mörk som en andalusisk Zuleika med ramsvart hår, stora bruna ögon och för sin ålder långt kommen på utbildningens stadie. Den andra var i allt så godt som motsatsen. Hon var lång och smal med lingult hår och ljusblå ögon samt ett väl formadt smalt ansigte, hvilket tycktes, när det hunnit att blifva stadgadt, i förening med figuren, komma att likna Tegners och Frithiofs Ingeborg.

I början voro de väl litet tafatta, men, de voro så vackra och så nåpet klädda, i sina bomullschaletter och nåtta ljusröda bluskjortlar, med blå skärp, och de mörkröda strumporna, som satte en smula relief åt allt det andra ljusa och luftiga.

Ett par mera idylliska små konkurenter kunde man väl också svårigen finna på, att skicka ut på marknadsplatsen. — Den som hyllade den nordiska tränande blondinen blef ju betjenad af en sådan, och den som föredrog sydländskan, den mörka djerfva, sydländskan från en blåare himmel, hade ju också tillfälle att få beundra äfven henne.

Konkurrensen var sålunda ganska väl fördelad och kommersen gick undan tämligen raskt, i synnerhet på eftermiddagarne, och de små korgarne innehåll var snart slutsålt samt förvandladt i klingande mynt.

Till att börja med fingo väl flickorna -- vi kunna ju presentera dem såsom lilla Rosali och Thyra — bli hemma om qvällarne hos sin moder, sedan de sålt slut på lagret för dagen, men när de blefvo ett par år äldre blef det en tillåten vana att de äfven fingo gå ut med nya blommor om aftnarne, allt med förbehåll dock att de skulle vara hemma till kl. 9 på kvällarne.

En naturlig sak är att de båda blomsterféerna af alla och en hvar bestormades med störtsjöar af frågor

sådana som, hvad heter du?» «Hvar bor du», hvad ä' dina föräldrar», har du några syskon», «hvad gör din mamma?» o. s, v.

Svaren blefvo emellertid alltid korta eller undvikande, tills folkhumorn eller den alltid närvarande grilljannehumorn döpte den mörka sylfiden till *Tulpanen* och den blonda feen till *Liljan* — ett par smeknamn som de finga behålla och under hvilka de sedan i allmänhet blefvo tilltalade af sina dagliga kunder.

De tycktes också med barnslig stolthet upptaga dessa klingande blomsternamn, och detta så mycket mera som nyfikenheten från kundernas sida derigenom blef mindre närgången.

När en främling sedan sporde dem om deras namn och dylikt, låg det ju också så synnerligen nära till hands att blott svara: Jag heter Rosa, man kallar mig *Tulpanen*, eller: jag heter Tyra hemma men här får jag heta *Pingstliljan!*

Åren gingo, och var det någon dag som de populära blomförsäljerskorna voro borta eller om de försökte sin marknad på någon annan plats, så uppstod alltid en liten lucka i flanörernas middagspromenader efter vaktparaden.

Men tiden gick, och det hände sedermera rätt ofta att de båda flickorna och deras blomsterkorgar saknades på den vanliga platsen och mellanåt kom blott den ena utaf dem. Detta blef alltid orsak till nya frågor; såsom hvar är din syster i dag?,» eller dylikt.

Det händer nämligen i bland att de *separerade*,^f så att *Tulpanen* gick på annat håll medan *Liljan* kom till vanliga platsen, och tvärtom. De hade nämligen kommit under fund med att trakten omkring Jacobs kyrka ej var det enda ställe der man kunde förtjena penningar och — — blefvo bortskämda; i synnerhet sommartiden. De sågo sig sålunda om litet hvarstädes, men Kungsträdgår-

den var dock fortfarande hufvudplatsen — åtminstone ännu så länge.

4. Utbildningen.

Tiden rullar undan och flickornas utbildningstadium följer med den naturliga gången under tillväxtåren. De naturliga böjelserna träda i förgrunden — elden hos den ena individen, trånanden hos den andra. Att flickorna så småningom separerade och gingo hvar för sig, finner lätt sin förklaring, då man ju kan förstå att de med åren blefvo föremål för såväl en närgången uppmärksamhet, som allt efter som de växte till, snobbarnes och ungarlarnes kurtis.

Det säger sig sjelft att flickorna vid sådana tillfällen ogerna önskade, åtminstone i början, vara tillsammans utan helst hvar för sig, eller för sig sjelfva. Hos vår Tulpan, hvilken var nära två år äldre, vaknade naturligtvis den obeslöjade naturliga sinligheten också tidigare än hos systemen Lättsinnet och kjortlarne ökades i jernvidd; och brist på frestelser saknades naturligtvis icke.

Den malplaserade ungdomen täflade med såväl den mognare ungherreklassen som gifta män om flickornas gunst. Men här såväl som annorstädes var det de yngre officerarne från våra gardisregementen, som ännu voro de unga blomstertösernas favoriter. Lockelserna äro ju dessutom af ofantligt vidt skilda slag — och den flickan som blir så att säga uppfostrad på gatan i en stor stad — ja, nog vet man hur det går henne. Vid sju — åtta års ålder är hon liksom mycket bevandrad i sitt köns hemligheter som en trettioårig prestdotter på landet, och vid tio å tolf år känner hon mannens lika väl — äfven utan att hon hållit sig i sjelfva smutsen på bakgatorna, utan fått sin skola inom de allra finfinaste kvarteren.

En liten uppmuntran, en ring, en brosch eller annan present; ett par biljetter till en lustresa i sällskap med

en äldre dam ur demimonden — och sådana tjenstendar finnes det alltid rik tillgång på — och snaran är utkastad. Den har fastnat om halsen, det är sedan icke mera någon konst, att fånga in villebrådet, man behöver blott sakta och omärkligt draga åt snaran till den tid kommer då man anser att frukten är mogen att plocka och njuta.

Att beskrifva all den ruttenhet i detta hänseende, som existerar för att icke säga florerar i de större städerna skulle vara en omöjlighet för äfven den argaste federationskåring — och skulle någon klok eller förnuftig människa försöka att taga i tu dermed, så skulle han eller hon blifva en dåre innan första volymen komme under pressen.

Tiden gick för de båda flickorna, såsom nämnts rätt fort, och med hvarje dag som de lemnade efter sig slösade milda guddinnor ur sina ymnighetshorn af skönhet på dem. De växte dagligen till sig som man säger, dock ej i visdom, utan i skönhet och dårskap, samt demimond-intelligens. Det sjöngs icke en varietevisa som de icke kunde eller spelades en positiv melodi som de icke kände. Ja det dröjde just icke så öfvermåttan länge förrän de satte en ära uti att vara bekanta med de snyggare nattfjärilarne, bland de damer som tillhöra »*Lätta kavalleriet*. Att dessa, när flickorna började växa till, i dem sågo farliga medtäflarinnor och att de därför hatade dem och sökte bästa erbjudande tillfälle att störta dem — det förstodo de unga jäntorna icke ännu.

Det dröjde emellertid ej så värst länge om, förrän de skulle finna det, och lära känna halten af den slags svartsjuka som kallas qvinnoafundsamhet, med dertill åtföljande hat och förföljelselusta.

En nykomling i de fallna qvinnornas led väcker alltid uppmärksamhet, men är denna nykomling ung, skön och behaglig, färdig att genast taga *kunderna*, så blir den nybakade hatad och förföljd eller på alla upptänkliga sätt trakaserad och pinad.

Så är världens vanliga gång.

5 En bal i paradisdragt och en natt i vällust.

Bland alla kurtisörer som svärmat omkring de båda blomsterflickorna och jagat efter deras gunst, var det i synnerhet två unga gardeslöjtnanter, grefve v. B. och baron de L. som lagt ut de finaste maskerna i venusnätet och offrat betydligast på den frukt, hvilka de ansågo vara mogen att nu börja plocka och njuta. Bland annat hade de, hm- *jäderligt* omhuldat dem, och låtit ett fruntimmer gifva dem en smula polityr i form af pianoklinckning, ett annat fruntimmer hade lärt dem några af de första grunderna i språk och dessutom hade de i två vintrar fått gå i dansskola.

De båda malplacerade martisönerna hyrde tillsammans en liten våning vid Linnégatan, och flickorna hade flera gånger varit deruppe om morgnarna med blommor till sina «välgörare». De hade alltid vid sådana tillfällen varit af herrarne tillsagda att komma på viss tid, då städerskan vore tillstädes. Detta var uträknat så väl, för att flickorna icke skulle ana något oråd eller på minsta sätt misstänka de noble herrarnes afsigter. — — —

En vacker majdag, just i löfsprickningen, hade de goda herrarne räknat ut till «*kunskapens dag*». När träden löfvades och blommorna stodo som herrligast på marken skulle också blomsterflickornas fikonlöf spricka, så var bestämdt och allt syntes gå efter beräkning.

Det var en herrlig och skön söndag i slutet af månaden, en utaf dessa försommarens vackra och varma dagar som äro så efterlängtade när de bebåda sommar och värme, ljusa nätter och klara dagar. Rosali Tulpana och Thyra Liljana hade fått biljetter till en lustresa utåt Mälaren i sällskap med sin danslärarinna. Resan ställes till Gripsholm och utaf en «händelse uppenbarade sig de båda löjtnanterna vid middagstiden för en stund derute och bjödo sällskapet, likaledes af en «händelse» på middag å hotellets trädgård i Mariefred.

De båda kavaljererna, som voro klädda i sportdräkter och naturligtvis ej kommit med samma båt som

flickorna och deras sällskap, ådrogo sig icke någon uppmärksamhet eller voro af någon igenkända på den lilla platsen, hvarföre de ju gerna kunde vara tillsammans med sina flickor en liten stund på aftonen. Detta upptogs naturligen också synnerligen väl och med en svårigen dold stölthet af dessa; och när herrarne togo afsked beslöts det att de skulle sända ner en droska till ångbåten vid Ridдарholmen i hvilken deras gäster skulle få åka hem.

När lustbåten anlände voro herrarne också nere och tog emot sina lustfarande, men de hade icke en droska med sig utan två, och beräkningen med denna frikostighet kunna vi förstå, när baron de L. föreslog att följa fru Malm, som varit flickornas så kallade förkläde under utfärden, till hennes bostad, medan grefve von B. lät flickorna åka i den andra droskan, förklarande att han skulle följa dem hem till deras bostad. Fru Malm var lika stolt öfver den ära som så här kom hennue oförskylt till del, som blomsterflickorna voro det öfver sin greflige kavaljer. Det förundrade dem blott något ytligt att de skulle åka i en täckt vagn, när vädret var så herrligt och varmt som nu.

När de kommit in i droskan uppgaf grefve v. B. ett nummer vid Linnégatan, der kusken skulle stanna. Under åkningen döt förberedde grefven sina offer på det lilla »nöje» som de skulle få, genom — hm att öfverraska baron de L. på »hans 23 födelsedag». Genom att köra en omväg kommo de också efter baronen till Linnégatan. Han hade lemnat fru Malm vid hennes bostad på Sibyllegatan och rest direkt hem, samt mottog nu, brinnande af otåligt nyfikna begär de efterkommande.

Att öfvertala de stackars barnungarne att medfölja den noble grefven in till sig hade ingen svårighet, isynnerhet som flickorna trodde att åtminstone städerskan vore närvarande. Hon hade emellertid för länge sedan frångjort sig sina bestyr för dagen och bodde i en annan del af byggnaden.

Rosali och Thyra blefvo således ensamme med sina båda kavaljerer, hvilka genast började lägga an på att få sina planer i verkställighet. Tårtor och vin, frukter

och konfekt skulle öppna hjertekammaren och lyfta på kjortlarne — — så hade det uträknats.

Grefven drog upp en stor speldosa och stälde den på midten af ett divanbord, uppå hvilket konfekt och viner förut voro inställda ibland en mångfald af buketter och kort — alltsammans i »anledning af baron L:s födelsedag». Rummet, som var en slags salong, var klädd i tungt mörkröd sammet med ljusblå och gul dekoreringsgardiner och portierer. Kring divanen stodo fyra höga och stora emmor eller fätöljer, vid ena långväggen en chaislong och vid motsatta väggen ett piano. Mellan fönstren stodo två trymåer och på borden dyrbara pendelverk och kandelabrar, hvilkas ljus sparsamt tändes.

Efter en kort stund, under hvilken flickorna gjorde en smula toilette, small den första champagnekorken, då man drack högvälborne herr löjtnanten, baron Axel de L:s skål. Snart följde mera viner samt punsch och likörer eller en blandning af champagne och portvin, hvilket blir en ganska »stark» dryck. Allt var naturligtvis anlagt på att berusa de unga flickorna.

I ett angränsande rum — matsalen — tog man sig under musik från den stora speldosan en sväng om. Man dansade polka och yrande valser mellan eldigt retande mazurkor. Under pauserna dracks ytterligare viner — ja det gjordes mycket mera. Man kysstes »par om par», som det heter. Herrarna togo af sig i skjortärmarne och flickorna släppte loss allt åtsittande, varma och uppbrusade, som de voro utaf vinet och dansen.

Grefve von B. var Rosali och baron de L. blef Thyras kavaljer, och de hade ej bedragit sig uti sin egen smak, ty det visade sig tydligt här att Tullpanen föredrog grefven medan Liljan allt mer och mer drog sig till den något yngre baronen, och den närgångna, det vill säga handgripliga kurtisen läto flickorna sig väl bekomma, åtminstone Rosali, hvilkens naturliga utveckling var mera mogen än Thyras. Den senare gjorde väl något litet svagt motstånd för syns skull — men en brännande kyss afväpnade snart den lilla dufungen.

Under en mazurka hade grefven obemärkt lossat på ett par knappar till Rosalis klädning, så att den samma